

Fază din jocul Juventus — Ripensia, 1936.

„Ripensia domina campionatul divizionar A din 1935–1936. Noi, juvențiștii, ocupam locul trei, la cinci puncte distanță și ne legam multe speranțe de confruntarea de la București, cu timișorenii. Iată deci și duminica mult așteptată. Stadionul Venus, arhiplin, timp splendid și arbitrul Tică Iliescu ne cheamă pe teren.

spectatorii în următoarea alcătuire:

Dăm întâietate oaspeților, care salută

P

avlovici – Bürger, Hocksary – Deheleanu, Cotormani, Lacatos – Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz, Dobay.

Apoi intrăm și noi „juvențiștii”:

Endreffy – Vogl, Dragomirescu – Petrescu, Braun, Bandrabur – Maior II, Korony, Zăinescu,

Palmer, De Vitor.

Jocul l-am început foarte vioi, cu atacuri destul de bine concepute tactic, dar cei care aveau să deschidă scorul erau ripensiștii. Și tocmai de acest prim gol vreau să vă vorbesc, pentru că el a fost cu totul ieșit din comun. Iată ce s-a întâmplat pe teren: în min. 8, Ghiță Ciolac l-a deschis splendid pe Dobay, iar „Calul” a pornit-o în galop! Apoi, după ce-a scăpat și de Nicky Petrescu, de la vreo zece metri și-a expediat ghiuleaua spre poarta lui Endreffy. Ei bine, dragii mei, șutul acela n-a fost șut, ci un adevărat trăsnet! Mingea a spart plasa porții (dinspre terenul de tenis) și a ieșit afară. Eu mă aflam la cinci-șase metri distanță de Dobay și pot să vă spun cu mîna pe inimă că toată viața mea n-am mai întâlnit o lovitură atît de puternică. Balonul a trecut ca o ghiulea plecată din tun și pe oricine l-ar fi întâlnit în cale, cred că l-ar fi doborât la pămînt!

Cînd balonul a trecut prin plasă, a urmat un moment de tăcere mormîntală în tribune. Nimănu-i venea parcă să-și creadă ochilor. Primul care s-a smuls din uluială a fost arbitrul Tică Iliescu, care se afla în apropierea porții; văzuse clar cum balonul pătrunsese în spațiul ei și ce ravagii făcuse, așa că n-a mai stat pe gînduri și a fluierat gol.

Tribunele au început să aplaude cu frenezie. Într-adevăr așa ceva rar se poate vedea pe un teren de fotbal. De atunci s-a născut legenda despre „șutul lui Dobay care a spart plasa.” Dar acest șut, cu adevărat formidabil, n-avea să fie de bun augur pentru Ripensia, căci noi, juveniștii, după ce ne-am dezmeticit de pe urma șocului, am început să presăm cu și mai multă insistență poarta „pantereii din Vest”. Dar, cu toate eforturile, n-am reușit să schimbăm tabela de marcaj pînă la pauză. În cabină, Endreffy nu-și revenise încă după emoția golului:

– Al dracului șut, fraților – bolborosea el, învîrtindu-se ca o fiară în cușcă – dacă mă izbea, îmi lua capul de pe umeri.

– Bine făcea, poate-l schimbai cu altul mai bun, l-a zeflemisit Traie Zăinescu și toți am început să rîdem.

Dar Ciogli zise:

– Măi băieți, un șut ca ăsta nimerești o dată la o sută de ani. Așa că hai să vedem ce tragem noi în repriza asta. Haideți să tragem mai tare.

leșim în teren, reluăm jocul și atacăm mai îndrîjiți. „Calul”, bine dispus, ne strigă:

– Astîmpărați-vă, că iar vă rup plasa!

Dar noi ne vedem de treabă mai departe, cînd, în minutul 60, Palmer, zis „Rața”, e trîntit în spațiul de pedeapsă de Deheleanu, mi se pare, iar Tică Iliescu indică fără ezitare punctul de la „11 metri”.

POVEȘTI din perioada JUVENTUS: Șutul lui Dobay

Scris de Răzvan Frățilă

Duminică, 03 Noiembrie 2013 10:27

Dar cine să tragă penalty-ul? Ne pricepeam noi mai mulți. Și Ciogli, și eu, și Traie Zăinescu... Pînă să ajungem însă acolo, Traie luase mingea, potrivit-o pe punctul de la 11 metri.

– Ce v-ați mai deranjat pînă aici? Ne zeflemisește el zîbind, stați liniștiți că-l execut eu pe „Mitică” (N. R. Pavlovici).

– Bine, Traie, execută-l.

Zăinescu se mai uită o dată la „pantera din Vest”, zîmbește superior, își ia elanul și – mamma mia! – trage pe lîngă bară. Eu mă gîndesc: „de-atîta noroc, n-am pe lume loc...”. Bandrabur începe să scoată flăcări pe... gură, Palmer își smulge părul din cap, iar Zăinescu aleargă spre mine cu lacrimi în ochi:

– Cibișor – eu eram căpitanul echipei – nu te supăra, dar am greșit. Te rog iartă-mă.

Zic:

– Traiane, te iert numai dacă marchezi două goluri!

...Jocul s-a reluat, ca și cum nimic nu se întîmplase, dar eu simțeam că nu ne-am spus ultimul cuvînt. Dar ce facem cu timpul? Nu ne mai rămîneau decît zece minute pînă la sfîrșitul partidei.

Traian Zăinescu lucrează o minge cu Korony și De Vitor și, paf, o așază exact la „păianjenul” lui Pavlovici: 1-1! Nu trec nici două minute și „pantera” scoate din nou balonul din plasă. Trăienică al meu se ținuse de cuvînt. Marcase și

al doilea gol. Așa am bătut noi Ripensia, într-o partidă în care șutul lui Dobay a creat o legendă...

Iar Traie jubila seara la „Luzana”, la masă:

– Decît un șut care sparge plasa, mai bine două mai moi, cu care poți cîștiga jocul.”

Poză: M.Mihai

POVEȘTI din perioada JUVENTUS: Șutul lui Dobay

Scris de Răzvan Frățilă
Duminică, 03 Noiembrie 2013 10:27

*Fragmente din cartea lui Coloman Braun – „**Din lumea balonului rotund**” – Editura Sport-Turism - București – 1976*

Această poveste, pe lângă multe altele, face parte și din cartea **Petrolul Ploiesti, Istorie si Traditie – Volumul I Inceputurile.**

Ea este prima etapa dintr-un proiect structurat pe cinci volume a stăticianului și în același timp petrolistului Razvan V. Fratila. Născut în 1924, Juventus București avea să fie primul nume al echipei noastre, mutate ulterior la Ploiesti. O carte ce nu ar trebui să lipsească din biblioteca niciui petrolist.